

Akademiska

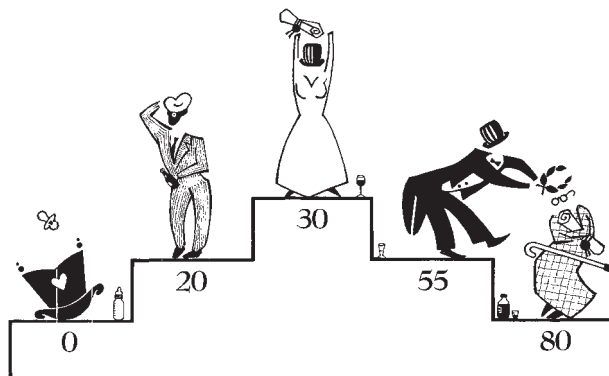
högtider

och

traditioner

Akademiska högtider och traditioner

Akademiska högtider och traditioner

har tillkommit på initiativ av Svenska Akademiska Högtidskonventet vid landets universitet och forskningsbärande högskolor.

Huvudförfattare till textavsnitten har varit Torgny Nevéus. Samtliga konventsmedlemmar vid de olika lärosätena har bidragit med upplysningar och företagit kontroller. Behjälplig ifråga om avsnittet beträffande promotionsspråket har varit Gunhild Vidén, Göteborgs universitet.

Vinjetterna har utförts av Tryggve Nevéus, Uppsala.

Redaktör Anne Heikkinen Sandberg

Sjunde upplagan (Första upplagan 1994)

Kontaktuppgifter och kalendarium

Denna skrift kan rekvireras från respektive universitets/högskolas promotionskontor (motsv.) Kontaktuppgifter till universiteten och högskolorna liksom ett kalendarium över deras kommande akademiska högtider finns på www.akademiskahogtider.se.

Papper omslag 250 gr Keaykolour Recycled Limestone

Papper inlaga 115 gr Scandia 2000

Typsnitt Sabon och Cochin

Tryck Universitetsservice US-AB, 2014

Förord

Ibland får man i TV:s Aktuellt eller Rapport några korta glimtar från en sk promotionsceremoni, där en person ses ta emot en egendomligt veckad hög svart hatt, medan en grön lagerkrans överlämnas åt en annan. Man läser också stundom i tidningen, att professor den och den har, som det uttrycks, installerats i sitt ämbete. En student, som själv har börjat sin forskarutbildning, får säkert också någon gång frågan, om han eller hon tänker låta sig promoveras. Men vad innebär egentligen sådana företeelser som promotion och installation?

Den här skriften vill ge den som är berörd av dessa akademiska seder eller den som är allmänt intresserad av dem, en kortfattad översikt över hur de har utformats och för närvarande ter sig vid de svenska universiteten och de högskolor, som har fasta forskningsresurser. Vi inleder med en kortare historisk återblick för att sedan beskriva först promotionerna och därefter professorsinstallationerna.

Inledningsvis skall dock följande påpekas. I äldre tider var det mesta som hörde till akademiska ceremonier mycket noggrant reglerat genom bestämmelser som utfärdats lokalt eller centralt. Grundläggande i våra dagar däremot måste

vara, att det är helt frivilligt, om man vill delta i dessa högtidligheter eller inte. En examinerad doktor behöver inte promoveras och den professor som nyligen har tillträtt sin tjänst, måste inte nödvändigtvis installeras under högtidliga former.

Eftersom det numera också är ett frivilligt åtagande för universitet och högskolor att anordna exempelvis promotioner eller installationer, lägger sig överordnade myndigheter inte i vilka former man ger dessa högtidligheter, lika litet som staten bekymrar sig om hur den enskilde firar jul eller midsommar. Det händer dock ganska ofta att en informationssökande frågar efter lagstiftning, förordningar och reglementen, när det gäller sådant som diplom, lagerkransar, hattar, brodyr på frackkragar och ringar. Men praktiskt taget aldrig kan man hitta sådana bestämmelser.

Nu betyder detta naturligtvis inte att det skulle saknas normer i dessa sammanhang; tvärtom styrs verksamheten av praktiska föreskrifter, arbetsordningar, besked om tidsgränser som måste hållas osv. Allt detta har naturligtvis ytterst sin grund i stundom månghundraåriga sedvänjor men det har också utarbetats med hänsyn till ekonomiska omständigheter, omgivningens krav och mycket annat. En levande tradition är visserligen uppbyggd på vissa grundprinciper, men den förändras ständigt, i takt med tiden. Vidare är traditionslivet starkt decentraliserat; det har utvecklats olika på skilda håll. Det finns inte två svenska högskolor som har samma festseder fullt ut.

Upplysningarna i detta häfte är begränsade till merparten av de universitet och högskolor som har rätt att utfärda doktorexamina och som även har professorer.

Dessa lärosäten är följande; inom parentes har angivits de förkortningar som använts i denna skrift: Uppsala universitet (Uppsala), Lunds universitet (Lund), Göteborgs universitet (Göteborg), Stockholms universitet (Stockholm), Umeå universitet (Umeå), Linköpings universitet (Linköping), Sveriges lantbruksuniversitet (SLU)*, Karolinska Institutet i Stockholm (KI), Kungl Tekniska Högskolan i Stockholm (KTH), Chalmers tekniska högskola i Göteborg (Chalmers), Handelshögskolan i Stockholm (Handelshögskolan), Luleå tekniska universitet (Luleå), Karlstads universitet (Karlstad), Örebro universitet (Örebro), Mittuniversitetet, Blekinge Tekniska Högskola (Blekinge) och Linnéuniversitetet** samt Malmö högskola (Malmö), Mälardalens högskola (Mälardalen), Högskolan i Jönköping (Jönköping) och Södertörns högskola (Södertörn).

Universitetstraditionerna grundläggs

Under högmedeltiden visade det sig att de gamla katedralskolorna inte räckte till för den utbildning som krävdes. Det växte då fram mera avancerade läroanstalter, som kallades universitet. Detta system började i Sydeuropa, men universitetsväsendet kom sedan snabbt att sprida sig till bl a England och de tyskspråkiga områdena. Mycket betydande universi-

* Lantbruksuniversitetet innefattar f d Veterinärhögskolan, Skogshögskolan och Lantbrukshögskolan.

** Linnéuniversitetet innefattar f d Kalmar universitet och Växjö universitet.

tet, färdigutvecklade mot slutet av 1100-talet, var Bologna och Paris. Hit brukade också svenska ynglingar fara.

Ett fullt utbyggt medeltida universitet hade fyra fakulteter. Först kom den *teologiska*, självklart eftersom prästutbildningen oftast var huvudsaken. Därefter följde den *juridiska* och sedan den *medicinska*. Den *filosofiska* fakulteten var däremot ett slags förberedande utbildning i de sju fria konsterna (*artes*), som inte var konster i vår tids mening utan ämnesområden av typen matematik, retorik, astronomi. Man passerade därför denna sk *artefakultet*, innan man gick till de högre, dvs teologi etc. Denna ordning är något som faktiskt kan spåras också i det sätt på vilket vår tids fakulteter ställer upp sig vid processioner eller i den följd som gäller i kataloger och liknande. Inom den filosofiska fakulteten kunde man ta vissa examina; den lägsta kallades baccalaureusexamen (ordet finns kvar i Bachelor of Arts och därefter kom magistergraden. Doktor blev man däremot först efter studier vid de högre fakulteterna, således i teologi etc. Det kan i sammanhanget nämnas, under de senaste sextio åren har de filosofiska fakulteterna delats upp. Man har sålunda skapat humanistiska, samhällsvetenskapliga, teknisk-naturvetenskapliga fakulteter m fl.

Alla dessa examina hade olika rituella inslag, som till större delen hämtades från den kyrkliga sfären, men som inte heller var utan element från skråväsendet. Naturligtvis övertog man riterna när Norden fick sina första universitet, Uppsala 1477 och Köpenhamn 1479. Som bekant förde lärosätet i Uppsala en milt sagt tynande tillvaro med flera

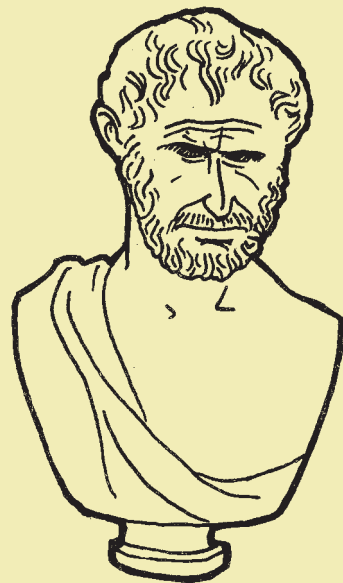
avbrott under Gustav Vasas regering och den tidiga reformationsepoken för att till sist återupprättas 1595. Man vet inget bestämt om vare sig installationer, disputationer eller promotioner vid vårt enda medeltida svenska universitet. På goda grunder kan det dock antas, att professorer högtidligen insattes i sina ämbeten. Att disputationer förekom är helt säkert och vi kan utgå ifrån att där utdelades magistergrad och teologie doktorsgrad, förmodligen under festliga former, lånade från utlandet.

De akademiska högtiderna i våra dagar

Varje universitet och högskola, inte minst de yngre i kretsen, har sina speciella högtider, som är knutna till just den läroanstalten. Man firar jubileer och årsfester av olika slag. Förr i tiden fanns vid de gamla universiteten en ganska rå invigningsrit för de nyinskrivna, den sk depositionen. Den avskaffades så småningom. På sätt och vis har den under senare år, särskilt vid sammanhållen utbildning inom teknik, ekonomi etc, fått en efterföljare i färgstarka, ibland rätt högljudda och krävande ”nollningar” och ”insparksceremonier”. De kommer inte att beskrivas här.

Vad som återstår av gemensamma akademiska högtidliga traditioner är numera huvudsakligen *doktorsdisputation*, *doktorspromotion* och *professorsinstallation*.

Med *doktorsdisputation* menas att en student inom forskarutbildningen, som skrivit och låtit publicera en vetenskaplig avhandling, offentligen försvarar denna, dvs låter

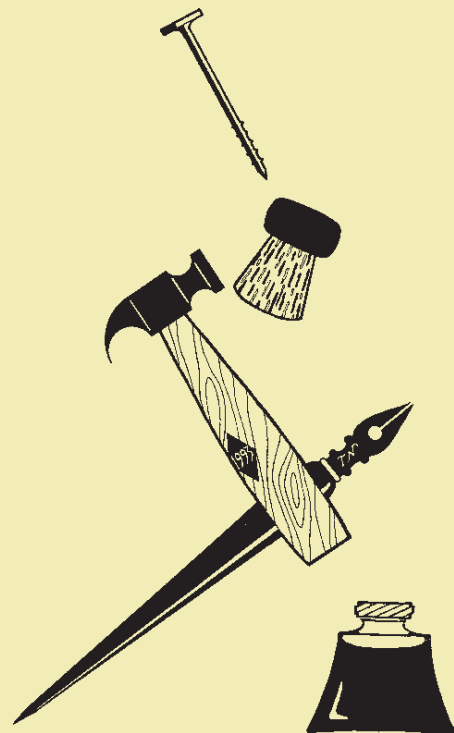
den utsätts för sakkunnig kritik. Överhuvudtaget genomsytrade disputationsväsendet universitetens hela verksamhet i forna dagar. Under medeltiden var just dessa tal- och argumentationsövningar, vid sidan av föreläsningarna, den viktigaste utbildningsformen, ett system som härstammade från antika filosofskolor, ända tillbaka till Aristoteles krets.

Disputationerna har också i modern tid, ända fram på 1960-talet, försiggått under högtidliga former. Den som försvarade avhandlingen (respondenten) var klädd i frack, liksom de tre kritikerna, som kallades opponenter. Förste opponenter var den av fakulteten utsedde, som stod för den tunga kritiken av innehållet. Andre opponenter, (man behövde inte nödvändigtvis utse sådan), hade utvalts av respondenten själv och hans främsta uppgift var att granska det formella i skriften. Tredje opponenter slutligen, var en av respondenter utsedd skämtare, som skulle gyckla med avhandlingen och således bereda publik och agerande en välbehövlig avkoppling i slutet av akten. (Det var frivilligt att ha tredjeopponent.) Historiskt sett hade seden med tredjeopponent sin grund i de lustigheter som på 1800-talet var förknippade med studentbeväringens inte alltför mödosamma vapenövningar och där till hörande måltider i universitetsstäderna.

I och med doktorsexamens successiva införande från 1970 förändrades åtskilligt. Graden ersattes av examen och disputationen fick en annan karaktär. Före reformen var det offentliga försvarandet av en avhandling alltid slutpunkten i doktorandens utbildning. Bestämmelserna för doktorexamen medger däremot numera att vissa delar av den sk

läskursen får fullgöras senare. En disputation i våra dagar liknar snarast en vanlig seminarieövning – låt vara att den genomförs inför öppna dörrar och därför kanske i lite extra spänd stämning. Frack förekommer numera endast sällan i dessa sammanhang och i allmänhet är bara *en* opponent utsedd. En festligare middag eller kanske en lunch, sedan disputationens mödor är överståndna, anordnas nog i regel fortfarande. Dessa måltider har ofta sin särskilda rituella utformning, men det är här inte möjligt att gå in närmare på detta.

Minst tre veckor i förväg skall det fortfarande offentliggöras, genom meddelande på universitetets anslagstavla (numera också genom sk elektronisk spikning), att en disputation kommer att äga rum. Detta brukar fortfarande omtalas så, att någon har ”spikat” en avhandling. Förr innebar det att ett exemplar av den i allmänhet tjocka skriften, försett med dekanus (fakultetsordförandens) eller rektors godkännande, bokstavligen talat hamrades fast på universitetets anslagstavla. Denna spikning utfördes av respondenten själv under vaktmästares övervakning. I evenemanget deltog ofta familjemedlemmar och det kunde ibland förenas med enklare festliga inslag, av typ kaffebjudning. Spikningen i dess gamla former torde nu vara avskaffad, utom vid universiteten i Göteborg, Umeå, Luleå, Linköping, Jönköping, KI och Örebro. Vid KI dricker man ibland champagne vid spikningen, vilket också förekommer såväl i Göteborg som i Uppsala. Sedan 2000 genomförs spikning i dess gamla former även vid Växjö universitet, i närvaro av handledare

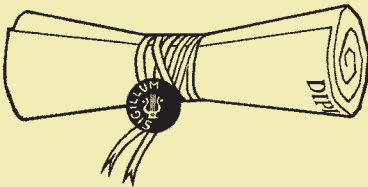

och kolleger. Vid Södertörn hålls en spikningsceremoni där doktoranden kortfattat presenterar avhandlingen och som avslutas med enklare förtäring.

Med *promotion*, i regel kallad doktorspromotion, menas den ceremoni genom vilken ett universitet eller en högskola, som har fasta forskningsresurser, ger de därtill berättigade de yttre tecknen på doktorsvärdigheten. Ordet *promovera* kommer av det latinska verbet *promovere*, som betyder föra fram, skjuta fram, men här i överförd bemärkelse närmast befordra. Eftersom promotionen är den viktigaste och mest traditionsomgärdade av de akademiska ceremonierna får den ett särskilt avsnitt nedan.

Med *installation*, i regel av en professor, avser man att han/hon högtidligen insätts i sitt ämbete. Detta bör inte förväxlas med att en professor förordnas eller utses; det har skett längre eller kortare tid före installationsakten. I den medeltida kyrkliga sfären och därmed också i universitetsvärlden förekom främst två invigningsformer. *Intronisationen* var den akt varmed biskopen tog sin biskopsstol (*thronus, cathedra*) i besittning, medan *installationen* var det högtidliga tillfälle, då en domkapitelsmedlem fördes in i koret och fick inta sin plats i en korstol (*stallum*). Professorsinstallationen är också en så pass allmänt förekommande och viktig akademisk sed att den här får ett speciellt avsnitt.

I detta sammanhang bör också nämnas något om de akademiska *insignier*, d v s rituella föremål som förekommer vid skilda högtidligheter och sprider glans över dessa. Spiror, som av ålder symboliserar universitetets självstyrelse, före-

kommer i Uppsala, Lund, Göteborg, vid Karolinska Institutet och i Karlstad. De bärs i spetsen av de högtidliga akademiska processionerna av cursorerna eller pedellerna (benämningarna skiftar), i regel närmast före universitetets rektor. I Uppsala och i Örebro framförs dock av pedellen allra främst en stav. Pedellen i Uppsala, som tillverkades på 1700-talet, var ämbetstecken för den sk akademivaktmästaren, vaktstyrkans chef. Uppsala universitet skänkte en stav till det nyblivna universitetet i Örebro som därför infört seden med pedell. Linköping och Luleå har processionsstavar i trä med vävda band och symboler för resp fakultet. Jönköping har en ceremonistav av småländska träslag med högskolans logotyp inlagd i toppen. Stavarna bärs av prestaven framför fakulteten i processionen. Även Mittuniversitetet har en processionsstav, vilken är sammansatt av fem olika träslag och bärs först i processionen.

Rektorskedjorna skänktes till universiteten i Uppsala och Lund av kung Oscar II. Alla universitet och högskolor har numera rektorskedjor. Sigill förekommer vid de skilda läroanstalterna som allmänt igenkänningstecken. I Uppsala har man dessutom sedan 1991 ett godkänt vapen, vars symboler, som också återfinns på universitetsflaggan, bygger på det gamla sigillet. Vapnet används i högtidliga sammanhang som rektorsämbetets speciella "befälstecken". Sk akademikrage, dvs broderad frack, har sitt ursprung i de gamla ämbetsuniformerna, som från början av 1800-talet enligt påbud av Konungen användes av hela det officiella Sverige. Bruket av de broderade kragarna är fortfarande i tilltagande. I Sverige

förekommer däremot de speciella akademiska dräkter, som är så vanliga i utlandet, bara undantagsvis. Så infördes i Lund på 1950-talet fotsida sk talarer med diskreta fakultetsbroderier; att använda dem i processioner och liknande är dock frivilligt. Göteborg har också sedan början av 90-talet tagit i bruk en särskild akademisk dräkt; dräkter finns för ömnumera även på andra håll eller är under utformande. Till de insignier som är förknippade med promotionerna återkommer vi nedan.

Doktorspromotionen

Promotionernas historia i Sverige

Inledningsvis har här nämnts något om den västerländska medeltida kulturvärld i vilken universiteten och därmed också promotionssederna uppstod. Man kan utan överdrift påstå, att Sverige och Finland är de länder, där promotionerna bäst bevarats. I Finland är för övrigt promotionssederna av en mera ålderdomlig och traditionell karaktär. I de övriga grannländerna däremot har promotionstraditionen varit mera trevande och tidvis rentav bruten; således förekom under epoken 1842–1933 ingen enda promotion vid universitetet i Kristiania/Oslo. Men man har på senare tid också i Norge, efter en period av osäkerhet, särskilt i Trondheim alltmer regelbundet anordnat sådana högtidligheter, närmast efter svenskt mönster. I övrigt kan sägas att naturligtvis finns promotioner på många håll i vår omvärld, men då är de i regel av en annan karaktär, knutna till större jubileer och

evenemang och inte som hos oss en reguljär, i de flesta fall årlig företeelse. I utlandet förknippas också promoverandet huvudsakligen med introducerandet av hedersdoktorer, bland vilka man finner kungligheter, högt uppsatta statsmän och politiker samt självfallet vetenskapsmän. En promotion, som på en och samma gång omfattar alla kategorier, dvs jubeldoktorer, hedersdoktorer och doktorer efter avlagda prov, är – liksom promotionskransarna – något typiskt för den svenskfinländska kulturkretsen. Dessa inslag bidrar med säkerhet till att bibehålla en sed som, låt vara med stora förändringar, obruten har existerat i vårt land under åtminstone fyrahundra år.

Här skall i yttersta korthet berättas något om promotionssedens historia i Sverige. Den första dokumenterade promotionen hölls i Uppsala en kall januaridag år 1600. I Lund ägde den första rum 1670, likaså på vintern, endast två år efter det att universitetet upprättats. De övriga universitetet och högskolorna är ju av långt senare datum och således även deras ceremonier. Promotioner inom de sk högre fakulteterna var i äldre tid rätt sällsynta. Om de teologiska promotionerna kan nämnas, att de, ända fram till i början av 1900-talet, inte var examensceremonier i vanlig mening. Snarare kan man betrakta en sådan akt som ett slags ordenskapitel, eftersom förtjänta präster av Konungen, kyrkans överhuvud, hedrades med en teologisk doktorsgrad.

Magisterpromotionerna (inom filosofisk fakultet) var de evenemang som väckte störst intresse, både i Uppsala och

Lund. De var festliga och publikt uppskattade tillställningar. Tanken var att de skulle förekomma vart tredje år, fördelade mellan de tre svenskspråkiga universiteten i landet, på så sätt att Uppsala hade ceremonierna det ena året, Åbo (grundat 1640) det andra och Lund det tredje. Detta system följdes i stort sett, men det finns ganska många undantag, som berodde på krig och annat elände. Under senare delen av 1800-talet kom de filosofiska magisterpromotionerna genom en terminologisk förändring att ersättas av doktorspromotionen. Men ännu i dag står det exempelvis i en uppsaliensisk filosofie doktors diplom att han är "Artium liberale magister", dvs "Mästare i de fria konsterna". Från början hade – med undantag för större jubelfester – varje fakultet promoverat för sig vid skilda tidpunkter och i olika lokaler. Mot slutet av 1930-talet fann man det dock lämpligt och praktiskt, först i Uppsala, sedan i Lund att ha för lärosätet gemensamma promotioner. Detta har sedan blivit regel överallt.

Man måste emellertid konstatera att promotionerna ibland har utsatts för mycket hård kritik, både från studenter, som skulle promoveras, och andra. Detta gäller särskilt – i varje fall på vissa håll – slutet av 1960-talet och början av 1970-talet. Men en kanske ännu skarpare och långvarigare aversion mot promotionerna kom till uttryck tidvis under 1700- och 1800-talen. Framför allt reagerade man då mot det tvång som var förenat med ceremonin och mot de dryga kostnader, som den medförde för den enskilde. I våra dagar är det, som redan sagts, vid alla universitet och högskolor frivilligt att låta sig promoveras.

Jubeldoktorer, hedersdoktorer och doktorer efter avlagda prov

En *jubeldoktor*, *doctor jubilaris*, är den som för femtio år sedan promoverades och som nu åter inbjuds till sitt gamla lärosätes högtid. Seden att särskilt hylla dessa jubilarer förekommer endast i Sverige och Finland och den tillämpades första gången vid medicinska fakulteten i Uppsala 1804. Jubeldoktorerna får inga ringar eller hattar men nya diplom och (i förekommande fall) nya lagerkransar.

Hedersdoktor, *doctor honoris causa*, blir dels sådana vetenskapsmän, huvudsakligen från andra länder, som svenska universitets- och högskoleforskare knutit kontakt med i sin verksamhet, dels andra personer, som inte uppnått doktorsexamen genom formella prestationer men som man gärna vill knyta till forskningsgemenskapen. Det måste sägas, att praxis i övrigt, när det gäller vilka prestationer som man vill hedra, påtagligt kan skilja sig mellan lärosätena. Ett enda exempel skall här nämnas: Chalmers har som en ”orubblig huvudprincip” att hedersdoktoratet ”skall belöna en sällsynt framstående yrkesprestation – ofta ett livsverk” inom högskolans ämnesmässiga kompetensområden. Några regler gäller dock över hela linjen. Det är alltid fakulteterna själva som utser hedersdoktorer, inte rektor eller universitetsledningen i övrigt. Vidare kan den som exempelvis blivit filosofie doktor efter avlagda prov vid ett svenskt universitet absolut inte utses till filosofie hedersdoktor vid ett annat. Eftersom Sverige är ett litet land tillämpar man riksgiltighet. Den som, för att ta ett exempel, har blivit medicine hedersdoktor i Umeå vid ett tillfälle, bör därför inte senare tilldelas samma värdighet i Uppsala.

Det har nämnts att teologie doktorsgraden förr (och även ibland den juridiska motsvarigheten) kunde betraktas som ett slags hedersdoktorat. Den nyare hedersdoktorsvärdigheten skiljer sig dock därifrån genom att fakulteterna själva och inte någon överhet väljer vilka de vill ära. Ursprunget till detta hedersdoktorat kommer från Uppsala där skalden P D A Atterbom, professor i estetik och modern litteratur samt promotor 1839, lyckades genomföra att en av honom föreslagen person utsågs till hedersmagister.

Doktorer efter avlagda prov slutligen är den stora massan av promovendi. En vanlig term är också det latinska "*doctores iuvenes*" (sing *doctor iuvenis*), d v s unga doktorer. Att kalla dem "unga" kan kännas något oegentligt, eftersom åtskilliga av dem uppnått en aktningvärd ålder. Det kan i sammanhanget nämnas att den som skall promoveras benämns *promovendus*, *promovenda*, plur *promovendi* (på svenska oftast en *promovend*, flera *promovender*). När de just har genomgått akten, kallas de på motsvarande sätt *promotus*, *promota*, *promoti*.

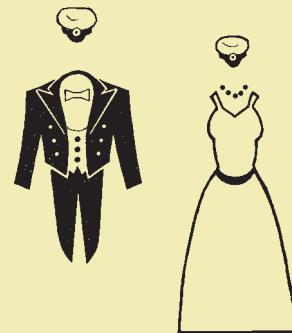
Promotionsaktens aktörer

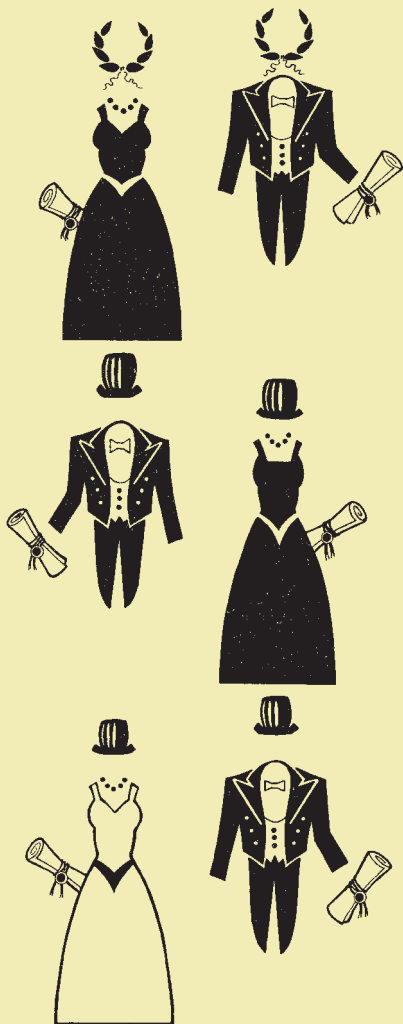
Promotorerna. Promotor är den som ger promovendi deras värdigheter genom insignierna, d v s hatt eller lagerkrans, ring och diplom. Man har olika sätt att utse promotorer vid skilda läroanstalter; dock är det alltid en professor (undantag har förekommit i Uppsala, Umeå och Linköping) som själv måste vara doktor, fastän inte nödvändigtvis inom den fakultet det gäller. Promotor utses av fakulteten själv. Vid

Lunds universitet väljs en för samtliga sk filosofiska fakulteter gemensam promotor. Vid KI är promotor för heders- och jubeldoktorer alltid dekanus vid styrelsen för forskning. Promotor för doktorer efter avlagda prov är dekanus vid styrelsen för forskarutbildning. Detta oavsett om han/hon är professor eller universitetslektor. I Luleå är det alltid dekanus som promoverar hedersdoktorerna, medan prodekanus kreerar doktorerna efter avlagda prov. Promotor anses vara ett led i en succession och ett viktigt inslag i promotionen är att denna följd markeras genom kröningen med krans resp hatt och orden: "Jag NN, själv filosofie doktor..." eller "Ego NN, ipse iuris doctor..."

Övriga funktionärer. Här har alla läroanstalter olika system, beroende på de praktiska omständigheterna. Den främst ansvarige kallas stundom promotionsövermarskalk eller övermarskalk; vid andra universitet benämnes han/hon ceremonimästare. Dessa arbetsledare kan till sin hjälp ha biträdande övermarskalkar etc. Umeå har för varje fakultet en fakultetsmarskalk, som assisterar promotor vid överlämnandet av insignierna. Vid större arrangemang där finns också biträdande fakultetsmarskalkar. Vid nästan alla läroanstalters högtider fungerar ett större eller mindre antal studenter som marskalkar.

Att låta *kransflickor* agera inför promoverandet vid filosofisk fakultet är en sedan 1800-talets början mycket uppmärksammas företeelse i Lund. I Göteborg är numera studenter kransbärare.

Promotionsaktens huvudsakliga förlopp

Utformningen av denna skiftar från lärosäte till lärosäte. En högtidlig procession in och en lika högtidlig ut är genomgående. Ett undantag utgör Chalmers, som numera inte har någon procession. På många håll, nämligen i Stockholm, Umeå, Luleå, KTH, Jönköping, Örebro, Karlstad och Södertörn har man promotions- och installationsakt vid samma tillfälle. Generellt kan också sägas, utan att det på varje enskild punkt nedan särskilt nämns, att man ofta utnyttjar promotionshögtiden till att utdela forskningsbelöningar, pedagogiska priser mm.

Här skall i korthet redogöras för huvuddragen av promotionsakten på skilda håll.

Uppsala: Rektor inleder med ett kort tal, varefter följer promotionsföreläsning. Så börjar promoverandet inom de "högre" fakulteterna, dvs de teologiska, juridiska, medicinska och farmaceutiska. Därefter hålls (på våren) en kort parentation över de avlidna bland de personer som promoverades för 50 år sedan. Sedan vidtar promoverandet inom de filosofiska fakulteterna. Då detta är avslutat, uppstiger studentkårens ordförande i talarstolen och hyllar – vid vårpromotionen – närvarande jubeldoktorer; en av dessa svarstalar. Sedan 2000 hålls även en vinterpromotion varvid hedersdoktorer promoveras och priser delas ut.

I *Lund* försiggår akten på i huvudsak samma sätt. En olikhet är, som nämnts, att de filosofiska fakulteterna promoverar var för sig men av en gemensam promotor. Före denna filosofiska promotion intågar kransflickorna, som bär lagerkransarna. Efter promoverandet håller en av de nya doktorerna en ora-

tion för universitetet, varefter biskopen av Lund avslutar med en bön på latin.

Vid *Göteborgs* universitet inleder rektor högtiden med ett anförande, varpå promotionen tar sin början med Sahlgrenska akademien, det vill säga den hälsovetenskapliga fakulteten följd av den humanistiska, den konstnärliga, den samhällsvetenskapliga, handelshögskolan, den utbildningsvetenskapliga, den naturvetenskapliga och IT-fakulteten. I ceremonin ingår också kransbarn och en studentuppvaktning

Vid *KI* inleder rektor med ett högtids- och välkomsttal. Därefter följer promotionen. Promotor, dekanus för Styrelsen för forskning, vänder sig till jubel- och hedersdoktorer i tal varvid promotionen följer. Promotor, dekanus för Styrelsen för forskarutbildning, fortsätter med ett inledningstal och promoverar därefter medicine doktorer.

Vid *Stockholms* universitet inleder rektor ceremonin med ett tal varefter följer installationsföreläsning och installationsakt. Promotionsdelen av högtiden tillgår sedan som vid de nämnda universiteten, med undantag av att hedersdoktorerna promoveras före jubeldoktorerna. Under högtiden delas även pedagogiska priser och, med ojämna intervall, universitetets stora guldmedalj ut.

KTH följer ordningen installation och promotion. En särskild promotor, utsedd av fakulteten, promoverar samtliga doktorer men doktorer efter avlagda prov presenteras av resp dekaner för delfakulteterna. Hedersdoktorerna presenteras av fakultetens dekanus.

SLU särskiljer promotion och installation. Rektor håller ett inledningsanförande som följs av en högtidsföreläsning, innan promoverandet fakultetsvis vidtar. Ett tal hålls av ordföranden i SLU:s samlade studentkårer, SLUSS, och om jubeldoktorer promoveras håller även en av dessa tal.

Handelshögskolan i Stockholm kombinerar installation och promotion. Rektor inleder med ett välkomsttal och därefter följer installation. Promotionsceremonin hålls antingen på latin eller svenska. Doktorer efter avlagda prov promoveras i grupper om 5 personer med fanfar och salut. Installationstal hålls av en av de nyinstallerade professorerna. Ceremonin avslutas med ett hyllningstal av nuvarande kårordföranden.

Chalmers: Promotor inleder med en promotionsföreläsning, därefter promoveras först hedersdoktorerna, sedan doktorer efter avlagda prov. De sistnämnda promoveras sektionssvis men av samma promotor. Till sist talar studentkårens ordförande samt en nypromoverad doktor. Fr o m år 2000 har Chalmers installation vid annat tillfälle.

Umeå har två olika promotionshögtider. Årshögtiden på hösten kombinerar installation och promotion av hedersdoktorer. Den inleds med tal av styrelsens ordförande och rektor, varefter följer promotion och installation. Vid promotionen av doktorer efter avlagda prov, som hålls på våren, håller rektor ett välkomsttal, vilket följs av promotion, oftast med resp dekanus som promotor. Fakulteterna promoverar i den ordning de tillkommit i Umeå, nämligen först den medicinska, därefter den teknisk-naturvetenskapliga, den samhällsvetenskapliga och den humanistiska. Vid båda promotionshögtiderna utdelas även ett antal priser.

Linköping: har återgått till den tidigare ordningen med installation och promotion vid samma tillfälle. Detta sker två gånger per år i mitten av maj resp i mitten av november och från 2004 förläggs högtiden var tredje gång till Norrköping. Rektor håller ett inledningsanförande. Därefter installeras professorerna. Härpå följer promotionen i ordning efter ett för fakulteterna rullande schema

Luleå kombinerar också promotion och installation. Man har ingen promotionsföreläsning under själva akten, men hedersdoktorerna håller promotionsföreläsningar dagen innan själva högtidsdagen. Rektor inleder med ett välkomsttal varefter följer promotion och installation samt utdelning av akademiska priser.

Jönköping kombinerar promotion och installation. Rektor inleder med ett välkomsttal varefter följer installation och sedan promotion, först av doktorer efter avlagda prov, därefter av hedersdoktorer.

Även *Blekinge Tekniska Högskola* kombinerar promotion och installation. Högtiden inleds med att högskolestyrelsens ordförande hälsar välkommen samt att högtidstal hålls av representant från högskoleverket, departementet eller liknande.

Karlstad firar Akademisk högtid i september varje år. Högtiden inleds med ett välkomsttal av rektor och ett högtidstal som hålls av fakultet utvald installandi. I samband med högtiden promoveras doktorer och hedersdoktorer, nya professorer hälsas välkomna och medaljer och stipendier delas ut. I anslutning till högtiden hålls öppna populärvetenskapliga föreläsningar av hedersdoktorer, professorer samt doktorander.

Örebro håller Akademisk högtid med både promotion och installation. Ceremonin inleds med en oration och rektor håller tal. Tidigare under dagen hålls öppna populärvetenskapliga föreläsningar av hedersdoktorer, doktorer, professorer samt de pedagogiska pristagarna.

Även *Mittuniversitetet* och *Linnéuniversitetet* kombinerar promotion och installation vid sina respektive högtider.

Södertörn inleder sin Akademiska högtid med ett välkomsttal av rektor sedan promoveras hedersdoktorerna samt doktoranderna. Slutligen installeras professorerna. En av de installerade professorerna håller installationstal.

Promoverandet

Promoverandet är givetvis aktens höjdpunkt. Huvudtanken, som ännu bibehålls vid de gamla universiteten samt i Örebro, är att promovendi skall stiga upp i katedern och sedan på andra sidan gå ned därifrån. Detta symboliserar att de från och med nu har rätt att bedriva akademisk undervisning. I katedern eller på parnassen, som den i dessa sammanhang ofta kallas, möter promotor, som hälsar promovendus genom ett handslag, sätter på honom en hatt eller en krans, därefter träder en ring på hans finger och ger honom ett diplom. Innan promovenden stiger ner från katedern säger promotor farväl med ett handslag. Det måste kraftigt understrykas att det i detta sammanhang finns, av olika skäl, många lokala variationer, som det är omöjligt att här redogöra för. Viktigt är, att överallt förekommer ett *individuellt* promoverande; man inviger aldrig kollektivt, även om det på

sina håll kan hända att tre eller fyra personer sammanförs under något moment vid promoverandet.

Promotionsspråket

Promotionsspråket, alltså det som används vid själva promoverandet, är antingen svenska eller latin. Däremot kan en utländsk hedersdoktor bli föremål för en hyllning på sitt eget språk som ett inslag i promotionen. I Uppsala och Stockholm liksom vid SLU och Handelshögskolan i Stockholm får varje promotor själv välja ett av dessa språk; i Lund och Göteborg samt vid hälsouniversitetet och filosofiska fakulteten i Linköping är däremot latinet obligatoriskt. Umeå använder ett förkortat latinceremoniel, när det gäller hedersdoktorer, på så sätt att själva promotionsfraserna sägs på latin, medan de mer informativa delarna framförs på svenska. Svenska språket nyttjas där vid promotion av doktorer efter avlagda prov. Övriga universitet och högskolor har också svenska som promotionsspråk.

Innehållet i formuläret är likartat, oavsett språk. Promotor förklarar sig vara vederbörligen utsedd av vederbörande fakultet samt innehavare av den rang, som nu skall utdelas till andra, vilket markeras genom påsättande av hatt eller lagerkrans. Först kallas jubeldoktorerna fram (i Stockholm först hedersdoktorerna, jubeldoktorerna får här ingen krans) för att få ny lagerkrans och nytt diplom. Därefter ber promotor hedersdoktorerna motta tecknen på sin nya värdighet: hatten eller kransen, ringen och diplommet. Vid vissa universitet anges de tre insigniernas betydelse i formuläret,

vid andra inte. Till sist tar promotor avsked av den nya doktorn *honoris causa*.

Som tredje steg vänder sig promotor till dem som avlagt doktorsexamen. Dessa ombeds att komma fram en och en för att motta sina insignier; som nämnts skiftar här bruket och överlämnandet kan exempelvis begränsas till att gälla diplom. Om någon promoveras utan att närvara personligen, läses vederbörandes namn upp, följt av ordet *absens*, ”frånvarande”. I det latinska formuläret avslutas med ordet *dixi*, ”jag har talat”. I det svenska formuläret finns ingen direkt motsvarighet, men exempelvis i Uppsala säger den agerande: ”Härmed är mitt uppdrag som promotor fullgjort”.

När svensk översättning används, följer denna ofta påfallande väl den latinska texten även i stilistiskt avseende, vilket till exempel kan medföra att doktorerna betecknas som ”vittberömda” eller ”högt berömda” eller att avslutningsfrasen till de nypromoverade är ”farväl”.

Insignier

Med detta uttryck avses de föremål som utdelas vid promotionsakten och som har symbolisk innebörd.

Doktorshatten symboliserar frihet men också makt. I gångna tider kunde en doktorshatt vara i färg och påminnande om en barett. Numera är hatten alltid svart och veckad. Doktorshatten inom teologisk fakultet har svart rosett. De övriga hattarna har guldspänne, innefattande resp fakultets symbol; dessa symboler skiftar också från lärosäte till lärosäte. Hatten utdelas vid promotion inom de som man

– anknyttande till den medeltida traditionen – brukar kalla ”högre” fakulteterna, d v s de teologiska, juridiska, medicinska, vartill numera också räknas: odontologiska, farmaceutiska, lantbruksvetenskapliga, skogsvetenskapliga och veterinärmedicinska; i vissa fall gäller detta också vid tekniska fakulteter.

I massmedia talas det ofta om att någon ”har fått sin doktorshatt”, men man tänker då inte alltid på att vederbörande promovendus inom de *filosofiska* fakulteterna erhåller *lagerkrans* och inte hatt. Denna lagerkrans bärs i förekommande fall promotionsdagen, men den doktor som så önskar kan skaffa sig en filosofie doktorshatt att senare nyttja vid högtidliga tillfällen.

Lagerkransen var i den antika världen en segerkrans och den gällde som sådan också i renässansens triumftåg. Främst blev den sedan en utmärkelse för skalder men också redan vid de tidiga universiteten en belöning för lärda mödor. En forskare har menat, att i detta bruk också finns inslag av den folkliga seden att kora med majkrans eller skördekrans. Den har i Sverige och i Finland, men inte i andra länder, bibehållits som en promotionssymbol. Det är troligt att Tegnér's diktning, framför allt ”Epilogen vid magisterpromotionen”, bidragit till att hålla lagerkröningen som promotionssed så levande.

*Ring*en är av guld och symboliserar trohet; det har ibland uttryckts så att vederbörande ingått äktenskap med Vetenskapen. I forna dagar har den varit prydd med ädelsten; det gäller ännu för doktorsringarna i Danmark. De olika läro-

sätena liksom fakulteterna har skilda symboler, som pryder ringarna. Det bör observeras att ring inte vid alla lärosäten under själva akten överlämnas till samtliga promovender.

Diplomet var ursprungligen en skriftlig stadfästelse av de rättigheter som tillkom de promoverade. Praktiskt utgjorde det ett slags dokumentation, som den promoverade behövde, exempelvis vid resor till andra universitet. Diplomet utdelas numera till samtliga promovendi. Det är hoprullat och i regel försett med sigill. Det är emballerat på olika sätt. Diplomen är skrivna på latin i Uppsala, Lund, Göteborg och Stockholm. Övriga läroanstalter använder svenska, Jönköping i bland även engelska.

Föreläsningar

En grundtanke när det gäller akademiska högtider har varit att någon form av undervisning och/eller prov skall ingå i dem. I gamla tider förekom den sk magisterfrågan. Denna var ett mer eller mindre spetsfundigt spørsmål, som en etablerad akademisk lärare på fakultetens uppdrag ställde till en promovendus. Denne hade så att – efter ordentlig förberedelse – besvara frågan vid akten, givetvis då på latin. I våra dagar har detta ersatts av en promotionsföreläsning. I Uppsala hålls den av en av promotorerna; så är det också vid Chalmers. Vid SLU väljer man en av sina professorer som promotionsföreläsare. I Lund däremot går uppdraget till en nybliven professor emeritus. Vid Stockholms universitet, liksom vid KTH, Chalmers och Karlstad, föreläser en av de nyinstallerade professorerna, då mera i anslutning till

installationsakten. Linköping har ingen föreläsning i anslutning till själva promotionen på lördagen. Men på fredagen har hedersdoktorerna sina föreläsningar och på kvällen hålls en Akademisk festkonsert. Umeå och Luleå har inga promotionsföreläsningar, men i Umeå arrangeras ett omfattande populärvetenskapligt program under dagarna före årshögtiden med korta föreläsningar av alla hedersdoktorer, pristagare och nya professorer. Även vid vårpromotionen hålls dagarna före ceremonin föreläsningar av pristagarna. SLU har dagen före promotionen föreläsningar av hedersdoktorerna. De nya professorerna föreläser vid ett vetenskapligt seminarium före installationen. I Luleå håller hedersdoktorerna promotionsföreläsningar dagen före högtidsdagen. De nya professorerna håller installationsföreläsningar under året. På Mittuniversitetet ingår en installationsföreläsning i ceremonielet. Dagen före högtidsdagen håller hedersdoktorerna och de nya professorerna sina promotions- respektive installationsföreläsningar. Dagen innan högtiden håller även i Jönköping hedersdoktorerna sina föreläsningar, under en sk ”akademisk fredag”. På själva högtidsdagen håller de nya professorerna en 30 minuter lång offentlig populärvetenskaplig föreläsning om sin forskning. I Örebro hålls populärvetenskapliga kortföreläsningar av doktorer, hedersdoktorer och professorer på högtidsdagens förmiddag.

Musik, skott och fanfarer

Musiken är självfallet ett omistligt inslag i ceremonier som dessa. Promotionshistorikern E Louis Backman talar om

aktens ”douce musique”, en dämpad, ljuv musik i bakgrunden. I Uppsala och Lund, där akterna är ganska långa, fungerar orkestermusikens också huvudsakligen som bakgrund och inte som självständiga konsertstycken. Eftersom i Lund promotionen hålls i domkyrkan utförs också orgelmusik, vilket även spelas vid högtider som äger rum i Stockholms stadshus. Vid många universitet och högskolor förekommer både vokal och instrumental musik, ofta rikligt. Fanfarer av bleckblåsare, som en del av ceremonin, är vanliga.

Ett särskilt uppmärksammat ljudinslag är saluten, som innebär en hyllning. I Uppsala och Lund saluterar promotor och jubeldoktor med två skott, hedersdoktor med ett skott och de samlade nya doktorerna inom en fakultet med tre skott. I Uppsala förekommer salut också promotionsdagen kl 7 på morgonen från Slottsbacken. På Chalmers förekommer numera inte någon salut. För Stockholms universitet, Handelshögskolan i Stockholm, KTH och KI, som alla har sina promotioner i Stockholms stadshus, förekommer sedan 2005 inte längre någon salut från Riddarholmen då Försvarsmakten inte kunde garantera säkerheten i staden. Saluten har ersatts av fanfarer hos KI och Stockholm, medan KTH och Handelshögskolan i Stockholm numera har salut från militärkulturhistoriska minikanoner från artilleriavdelningen i Göteborg. Den mest vanliga formen av hyllning är att salut eller fanfar ges individuellt för promotor, hedersdoktorer och jubeldoktorer medan de nya doktorerna ställs upp i grupper och varje sådan grupp får ett skott och/eller fanfar. I Linköping spelas av director musices särskilt kom-

ponerade fanfarer – olika för varje fakultet – i det ögonblick då promotor kröner sig själv. Särskilda sk fakultetsfanfarer blåses också under Stockholms universitets ceremoni, som en inledning till motsvarande fakultet.

Klockringning från domkyrkan ljuder i Uppsala, där dock ceremonierna försiggår i universitetets aula, promotionsdagen kl 8 på morgonen. I Lund, där ju själva akten äger rum i domkyrkan, ringer klockorna under processionen från universitetshuset till katedralen. I Luleå och i Karlstad inleds själva ceremonin med fanfar och musik.

Promotionsbankett

Måltider i anknytning till akten förekom i gamla tider rikligen, liksom baler och andra högtidligheter. Det var i mångt och mycket dessa, naturligtvis oftast roande evenemang, som gjorde promotionerna så dyrbara för fattiga studiosi och som även bidrog till att skapa opposition mot promotionsleden.

Det är numera alltid frivilligt för den som promoverats att delta i de promotionsmiddagar, som överallt anordnas med tal, sång, musik, underhållning och dans, enligt skiftande traditioner.

Klädsel för promovendi under promotionsakten

Vid de flesta lärosäten är högtidsdräkt, dvs. frack eller lång klänning, anbefalld för dem som deltar i processionen/ceremonin. Vid universiteten i Uppsala och Lund har man svart väst till fracken, på övriga håll vit. Observeras bör att frackrosetten (flugan) alltid är vit. När det gäller lång klänning är färgen valfri utom i Lund, där man uttryckligen kräver mörk lång klänning, och i Jönköping där den ska vara svart.

Svunna promotionsseder

Numera ställer promovendi efter avlagda prov upp sig i procession efter bokstavsordning fakultetsvis. Förr arrangerades de i detta festtåg efter skicklighet, varvid den bäste gick först och således kallades *primus*. Den näst bäste placerades sist i ledet och benämndes därför *ultimus*, vilket betyder den yttersta. Långt fram på 1800-talet fanns också en sed att man rituellt skulle öppna och sedan slå ihop böckerna. Värja förekom också.

Överhuvud taget var promotionsakterna i gångna tider monstruöst långa med tal, predikningar, kantater, hyllningsverser etc.

Professorsinstallationen

Utöver doktorspromotionerna är professorsinstallationerna den tradition som förekommer vid samtliga svenska universitet och de forskningsbärande högskolorna. Installationen är ursprungligen det tillfälle då en professor, som den främste företrädaren för en forskningsdisciplin, intar sin lärostol. På många lärosäten installeras numera även sk befordrade professorer. Medan promotionerna har sin anknytning till de enskilda fakulteterna med en särskild promotor som agerande, är installationen en högtid som är gemensam för hela universitetet. Det är också universitetets rektor som installerar den nyutnämnde professorn.

Installationerna har fått två huvudinnebörder. Den ena är en form av välkomnande, en sorts upptagande av ved-

erbörande i kretsen av professorskolleger. Den är att man uppmärksammar det ämnesområde som berörs, ett slags forskningsinformation. En eller flera av de professorer som skall installeras (installandi) ges tillfälle att hålla en föreläsning (installationsföreläsning).

Installationsskrifter förekommer också, varierande beträffande omfattning och uppläggning från lärosäte till lärosäte och från tid till annan. En tidigare variant av häfte, som ofta kallades inbjudningsskrift, upptog utförliga biografiska notiser om installandi samt en omfattande bibliografi. De skrifter som numera vanligen ges ut, innehåller i regel kortfattade personuppgifter om den nya professorn men framför allt en populärvetenskaplig uppsats, som vänder sig till en bredare publik.

Professorsinstallationens former varierar från plats till plats. Många lärosäten har, som nämnts, slagit samman installationen med doktorspromotionen till en högtid. Andra åter har separata installationer, ofta vid flera tillfällen under samma läsår.

Installation av ny rektor under högtidliga former förekommer vid olika lärosäten; äldst och noggrannast utformat är förmodligen ceremonielet i Uppsala, där evenemanget i fråga under gångna sekler betecknande nog kallades "rektorsöl".

Det kan slutligen nämnas att installation av professor förekommer även vid andra läroanstalter än de här nämnda. Således anordnar Operahögskolan i Stockholm installationshögtider med en myckenhet av högklassig sång och musik.

Akademiska högtidligheter i litteraturen

Det är här nästan uteslutande promotionerna med deras glansfulla men samtidigt kanske också för omvärlden provocerande framtoning, som har satt spår. Promotionernas relationer till litteraturen gäller dels den diktning som ingår (eller snarare har ingått) i själva ceremonielet, dels de beskrivningar på vers eller prosa, som återger författares intryck av akten i fråga.

Till den första gruppen, brukspoesin, om man får kalla den så, har hört mycket som oftast inte för nutiden är så njutbart, mer eller mindre lyckad tillfällighetsvers. Och så naturligtvis alla retoriska prestationer. Några alster höjer sig dock skyhögt över mängden, nämligen ett par dikter av Tegnér och Viktor Rydbergs kantat.

Esaias Tegnér var promotor i Lund 1820 och skrev för akten den berömda "Epilogen", som bl a innehåller de sköna orden om promovendi, som inbjuds att komma tillbaka efter femtio år, således då som jubelmagistrar, med "lagern, ej förvissnad än, men blott ett halvt århundrade mer mogen". Vid masterpromotionen 1829 återkom skalden/biskopen och hyllade bl a den danske skaldebrodern Oehlenschläger med orden: "Söndringens tid är förbi".

Till det storslagna 400-årsjubileet i Uppsala 1877 hade *Viktor Rydberg* fått uppdraget att författa en kantat. Resultatet blev den mäktiga, ofta citerade "Ur nattomhöljda tider".

Till den andra gruppen, de diktverk som speglar författarnas intryck av promotionerna, hör en välgjord och rolig

satir av den numera annars bortglömde skalden *Erik Sjöberg*, kallad Vitalis. När han skrev om promotionen i Uppsala 1824 gick han friskt med den då brukade urmodiga, lätt luggslitna högtidsdräkten, som promovendus fick låna ihop, den "underliga rustning" som "dagens hjältar" således ikläddes.

Ett halvsekel senare låg *August Strindberg* i Uppsala. Han beskriver med satirisk inlevelse och ljuv bitterhet både kransbindningsfest och promotionsakt i novellen "Primus och ultimus" från 1877. Särskilt bör dock framhållas "Ett drömspel" med dess berömda promotionsakt; år 1992 gavs dramat också f f g som opera i Stockholm. Här finns drag av sederna både i Uppsala och Lund, men framför allt speglar scenen den besvikelse Strindberg kände över att han själv inte blivit hedersdoktor eller överhuvudtaget nått en högre akademisk position. Vid flera tillfällen, både före och efter det att Drömspelet skrevs 1901, hade rykten spritts, att han skulle få graden honoris causa. Men det visade sig vara falska besked, som smärtade honom och han lät detta komma till uttryck i sitt författarskap.

På 1950-talet kom *Ingmar Bergmans* film "Smultronstället" med Victor Sjöström i huvudrollen. Man fick inte tillstånd att göra själva inspelningen på plats i domkyrkan men ändå förmedlar filmen mycket av den speciella lundensiska promotionsstämningen.

I det här sammanhanget kan nämnas något som från början var en vänligt akademisk promotionsparodi men som kom att få en stark genomslagskraft. En rad studenter,

bl a Anders Fryxell, sedermera historiker, var medlemmar i Upsala Simsällskap, som grundats 1796. När man skulle högtidlighålla genomgångna prov inom simkonsten, lånade man de akademiska formerna. Frågan är om inte flera människor har lärt känna promotionsseden snarare genom simceremonien än genom dess akademiska förebild?

När började promotionerna och hur ofta äger de rum?

Promotionshögtiderna är årligen förekommande om ej annat anges. Det kan noteras att under vissa skeden olika lärosäten haft gemensamma promotionsakter, t ex Uppsala universitet och dåv Lantbrukshögskolan (i Uppsala universitets aula) samt stockholmska högstskolor (i Stadshuset).

Olika högstskolor har haft förberedelseperioder innan de nådde sin nuvarande status; så kan nämnas att ursprunget till nuvarande Lantbruksuniversitetet ytterst är en veterinärutbildning, som började 1775 i Skara; de skilda fakulteterna har sina ursprung i olika institut. KTH fick sin status som Kungl Tekniska Högskolan 1877; det hade hetat Kongl Tekn Institutet sedan 1827. Vi har här inte kunnat gå in på detaljer utan hänvisar till den universitetshistoriska litteraturen.

På nästa sida ges en sammanställning av promotionshögtiderna. (*Översikten ges med reservationer för att ändringar kan inträffa.*)

Lärosäte	Grundat	Första prom	Promotion numera
Uppsala	1477	1600	Fredag i slutet av januari och i slutet av maj/början av juni
Lund	1668	1670	Fredag i slutet av maj/början av juni
Göteborg	1891	1954 univ	1903 Fredag i slutet av oktober
KI	1810	1906	Mitten av maj och november
Stockholm	1878	1960 univ	1906 Sista fredagen i september
KTH	1827	1929	3:e fredagen i november
SLU (Veterinärhsk Skogshsk Lantbrukshsk)	1775 1914 1915 1932	1977 univ	1934 Lördag i början av oktober
Handelshögskolan	1909	1947	Vartannat år vid skilda tidpunkter
Chalmers	1829	1951	Fredag/lördag i mitten/slutet av maj
Umeå	1958	1965 univ	1958 Hedersdrr näst sista lördagen i oktober, övr drr lördag i slutet av maj/början av juni
Linköping	1970	1975 univ	1973 Lördag i mitten av maj resp november
Luleå	1971	1996 univ	1981 Lördag i början av november
Jönköping	1977	1994 univ	1999 Vartannat år fred/lörd kring 20 sept
Blekinge	1989	1999 univ	1999 Fredagen, andra veckan i maj vart eller vartannat år
Malmö	1998	1999	Årshögtid i oktober
Karlstad	1967	1999 univ	2000 3:e fredagen i september
Örebro	1967	1999 univ	2000 Lördag i början av februari
Mälardalen	1977		2002 Varje eller vartannat år i april
Mittuniversitetet	1993	2005 univ	2005 Vartannat år i mitten av november, alt mellan Härnösand, Sundsvall och Östersund
Linnéuniversitetet (Högsk i Kalmar Växjö univ)	2010 1977 1967		2010 Fredag i mitten av maj, vartannat-år i Kalmar, vartannat i Växjö
Södertörn	1996	2011	Varje år i november

Litteratur

Pionjärverket i fråga om svensk promotionshistoria är *E Louis Backmans* "Doktorspromotioner i Uppsala förr och nu" (1927). Det är lärt och välskrivet men har vissa brister, särskilt dispositionella. Författaren återkom 1962 till ämnet i häftet "Jubeldoktoratet i Uppsala och Lund". Båda dessa arbeten är nu svåråtkomliga, vilket också gäller *Bror Olsson*, "Doktorspromotioner i Lund" (1947), ett kunnigt och väldisponerat verk. Mer moderna arbeten i genren är *Torgny Nevéus* "En akademisk festsed och dess utveckling. Om promotioner vid Uppsala universitet." (1986) samt Densamme: "Lagerkransar och logotyper. Symboler och ceremonier vid svenska universitet" (1999). Utmärkta kortare essäer om promotionerna är *Carl Fehrman*, "Lärdomens symboler" (1980) och *Nils-Arvid Bringéus*, "Doktorspromotionens form och symbolspråk" (1991). Båda dessa arbeten utgör promotionsföreläsningar och ingår i den lundensiska serien Lundaforskare föreläser. I övrigt hänvisas till den rika universitetshistoriska litteraturen med verk av *Annerstedt*, *Fehrman*, *Lindroth*, *Segerstedt*, *Jörgen Weibull* m fl. Om promotionerna i Finland, se "Helsingfors Universitet 1640–1990" av *Matti Klinge* m fl (1988–1991). Inbjudningsskrifterna vid de olika universiteten/ högskolorna kan vara svåråtkomliga men ger ofta upplysningar av stort värde.

Om installationerna finns inte mycket skrivet. *Barbro Marin*, "Föreläsningssämnerna vid professorsinstallationer i Uppsala 1855–1966" (1967) ger dock viss information.

